

*Legenda de
la nimfa i
el gegant del rec*

Després del gran aiguat, de matinada, es va sentir el «xop-xop» d'unes potes de cavall sobre la terra molla. Eren els vassalls del Fill de la Muntanya, que anaven a la recerca del seu amo i senyor. Però fou endebades. Les aigües desfermades havien engolit el cos del cavaller ofegat, que mai més va tornar a aparèixer.

Però, de cop i volta, sobre les branques d'un arbre molt alt, els genets van veure a la pobra Mifegínia, molla i esparracada, miraculosament salvada de les aigües. Els homes, coneixedors de la relació entre la nimfa i el Fill de la Muntanya, després de despenjar-la, assecar-la i reconfortar-la amb un gotet de ratafia, i tot veient que el seu amo mai més apareixeria, se li van oferir com a vassalls fidels, com a servidors lleials de tan bella senyora.

(...) Un gegant amb una cabellera i una barba tan ufanoses que tothom li deia «el pelut de la Pilastra».

Mifegínia va acceptar i, des d'aquell moment, sempre més va anar pel món tota seguida d'un estol de genets i cavalls vistosament guarnits.

Dies després, ja refeta, Mifegínia va veure la plana de Salt humida i capgirada i, tot barrinant, va pensar que seria convenient una ordenació d'aquelles terres per tal de fer-les útils, habitables i productives. I se li va acudir que el millor seria fer una mena de riera artificial, un llarg canal, un rec, una sèquia, per proporcionar regadiu i força a tota la plana. Però, com fer-ho?

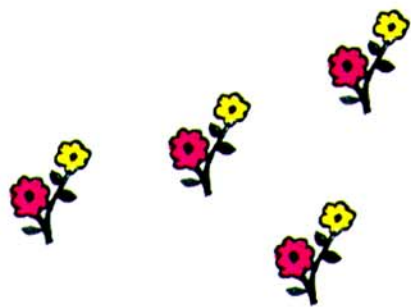

I va recordar que en un lloc anomenat la Pilastra hi havia una casa dita «cal gegant». I en deien així perquè hi habitava un home de gran estatura i molta força. Un gegant amb una cabellera i una barba tan ufanoses que tothom li deia «el pelut de la Pilastra». Mifegínia va anar a demanar-li que, amb la seva descomunal força, excavés el rec projectat, a través de la plana. Però, tal com sol succeir en els contes en tals circumstàncies, el gegant va quedar profundament enamorat de la nimfa. I ella, que no era pas tonta, va aprofitar l'ocasió i li va dir: «Excava el canal com et demano i per cada deu passes excavades, dóna'm un dels teus cabells. Et prometo que tindràs una gran recompensa!»

(...) El gegant, estimulat per la promesa de la nimfa, va agafar la seva gran pala i va començar a foradar la terra, (...)

El gegant, estimulat per la promesa de la nimfa, va agafar la seva gran pala i va començar a foradar la terra, obrint-se camí cap al Ter. I cada dia donava a Mifegínia els cabells corresponents al treball fet. En acabar d'excavar el rec, el «pelut de La Pilastra» havia quedat sense cap cabell a la cara i a la closca. I a la vista del seu aspecte, la gent dels voltants li deien, ara, el «pelat de Pilastra». En acabar la seva feixuga feina, el gegant va anar a Mifegínia per tal de reclamar-li la recompensa promesa.

*(...) diuen també que si algú s'acosta a la Pi-
lastra, sent uns profunds i sonors ronquets (...)*

Mifegínia el va rebre, voltada dels seus fidels vassalls, que, en honor al gegant, van fer una bonica dansa eqüestre tot fent bellugar amb gràcia i destresa els seus cavalls. I Mifegínia va oferir al «pelat de la Pilastra» un gran coixí, brodat per ella mateixa i farcit amb tots els pèls del gegant recollits durant l'excavació. I li va dir: «Amic, sé que m'estimes. A mi no em tindràs pas, perquè sóc una dona d'aigua. Però amb aquest coixí màgic, cada vegada que hi posis el cap per dormir, somiaràs amb mi. I jo seré teva en els teus somnis».

I la plana de Salt es va refer, van aparèixer horts i fàbriques i es van aixecar cases i esglésies. Diuen que, algunes nits de lluna plena, si algú treu el cap per la finestra, pot veure una Mifegínia transparent que, voltada de cavallers, vola sobre aquella terra que tant va estimar. I diuen també que si algú s'acosta a la Pilastra, sent uns profunds i sonors ronquets: i és que el gegant, des que va tenir el coixí màgic, mai més ha volgut despertar i somia eternament en la bella Mifegínia.

Carles Vivó
Sant Jordi, 2002

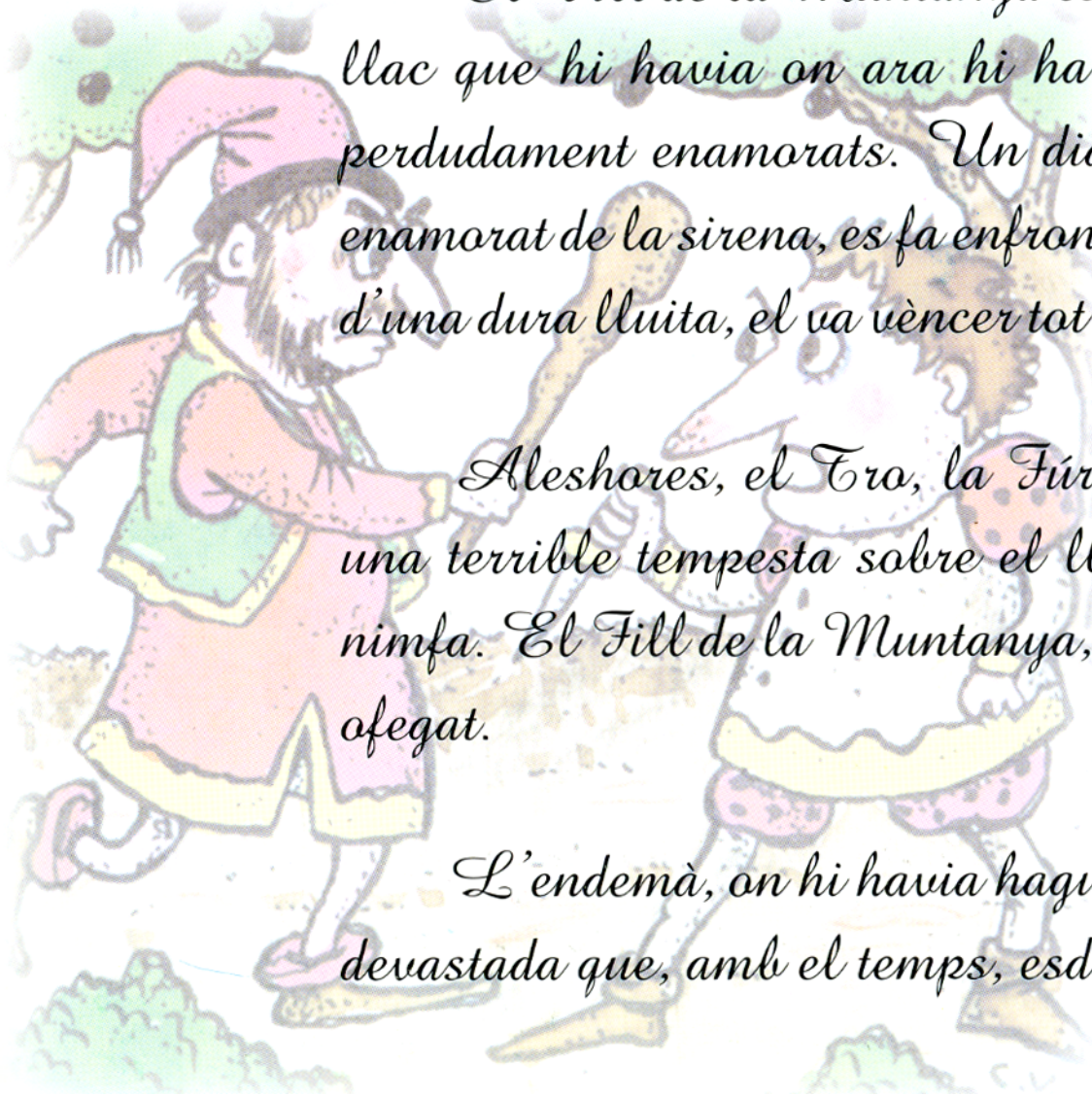
Primera part

(Segons el text d'Enric Guasch, «La llegenda del llac de Salt»)

El Fill de la Muntanya es va trobar la nimfa Mifegínia prop del gran llac que hi havia on ara hi ha la Plana de Salt, i van quedar tots dos perdudament enamorats. Un dia, l'enemic del noi, el Fill del Tro, també enamorat de la sirena, es fa enfrontar amb el Fill de la Muntanya, que, després d'una dura lluita, el va vèncer tot llençant les despulles del seu enemic al mar.

Aleshores, el Tro, la Fúria i el Vent, amics del mort, van desfermar una terrible tempesta sobre el llac, que amb les seves aigües va engolir la nimfa. El Fill de la Muntanya, entristit, es va llançar a l'aigua, on va morir ofegat.

L'endemà, on hi havia hagut el gran llac, el sol va il·luminar una plana devastada que, amb el temps, esdevindria la Plana de Salt.

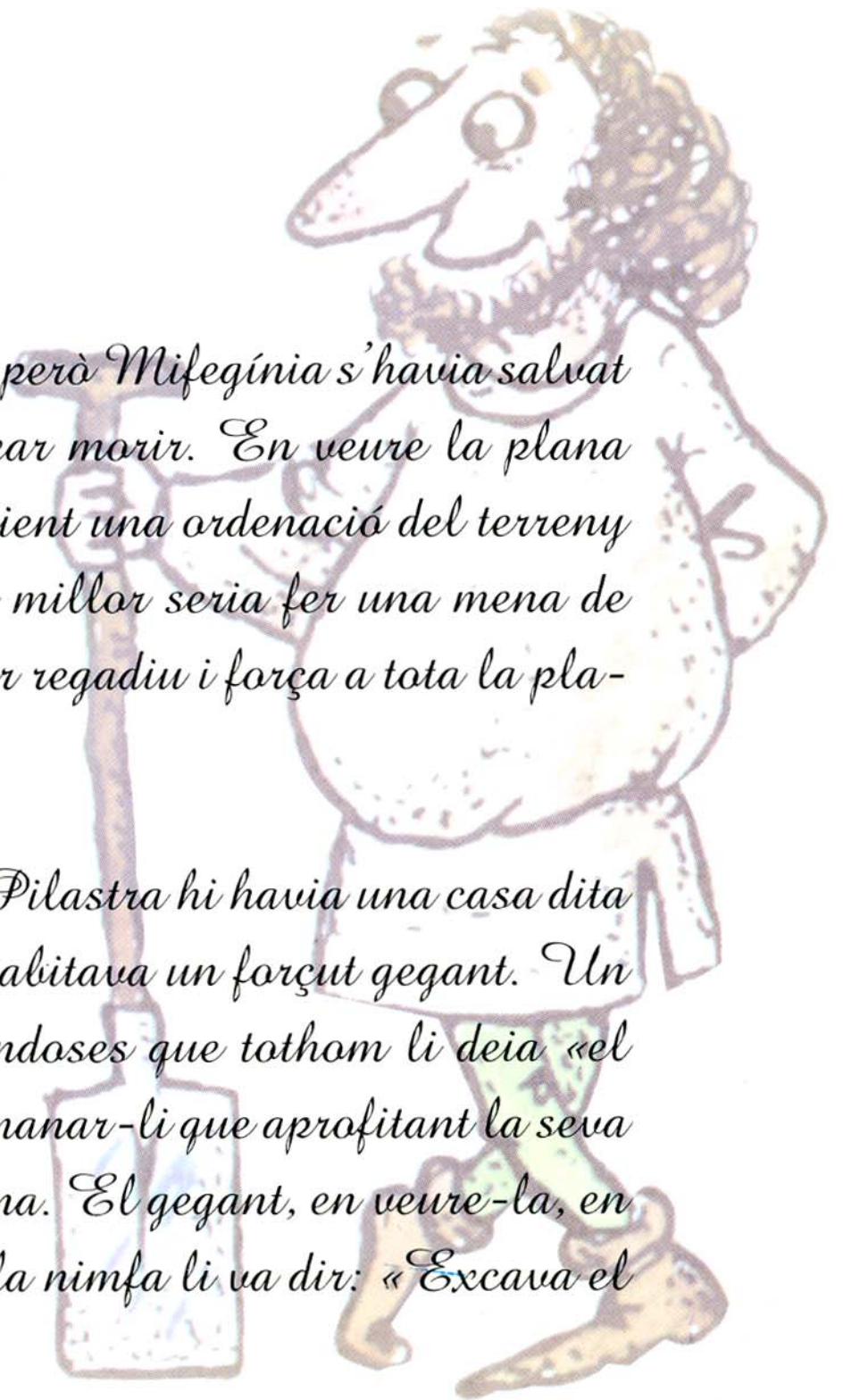

Segona part

(Elaborada per Carles Vivó)

El pobre Fill de les Muntanyes va morir, però Mifegínia s'havia salvat de les aigües, que l'estimaven i no la van deixar morir. En veure la plana humida i capgirada, va pensar que seria convenient una ordenació del terreny per fer-lo útil i habitable. I va pensar que el millor seria fer una mena de riera artificial, un llarg canal, per poder aportar regadiu i força a tota la plana. Però, com fer-ho?

I va recordar que en un lloc anomenat la Pilastra hi havia una casa dita «cal Gegant». I que en deien així perquè hi habitava un forçut gegant. Un gegant amb una cabellera i una barba tan frondoses que tothom li deia «el Pelut de la Pilastra». Mifegínia va anar a demanar-li que aprofitant la seva força, excavés el rec projectat a través de la plana. El gegant, en veure-la, en va quedar, és clar, profundament enamorat. I la nimfa li va dir: «Excava el

canal i per cada cent passes, dóna'm un dels teus cabells: tindràs una gran recompensa».

El gegant amb una gran pala, va anar foradant la terra, directa cap al Ter, i cada dia donava a Mifegínia els cabells corresponents al seu treball. I en acabar el rec, el «Pelut de la Pilastra» havia perdut tot el pèl i per això la gent ara li deia «el Pelat de la Pilastra». I en anar a veure a Mifegínia, aquesta li va donar un bonic coixí, omplert amb tots els pèls del gegant recollits. I li va dir: «Amic sé que m'estimes. A mi no em tindràs pas, perquè sóc una dona d'aigua. Però amb aquest coixí màgic, cada vegada que el facis servir per dormir, somiaràs amb mi. I seré teua en els teus somnis».

Fi

Biblioteca Jaume Ministral i Masià
Biblioteca d'en Massagran

Amb la col·laboració:

